

Proloog

Het was september in New York en dat betekende het begin van iets nieuws. De campus van New York University bruiste van het geroezemoes dat alleen de eerste week van het nieuwe studiejaar met zich meebracht, en de opwinding was voelbaar. De boekwinkel zat vol met studenten, bij Starbucks stond een rij tot buiten de deur en grote aantallen studentes speelden ultimate frisbee in Washington Square Park. Het nieuwe academische jaar hing in de lucht en de wereld voelde fris en opwindend.

Brooklyn Campbell was er klaar voor.

Met haar tweede jaar als een schone lei voor zich kon ze iedereen zijn die ze wilde. De mogelijkheden waren eindeloos en ze was van plan om er voor eens en altijd gebruik van te maken. Goed, ze had zich haar eerste studiejaar gedeisd gehouden en niet veel anders gedaan dan met haar neus in de studieboeken zitten. Daardoor had ze niet veel vrienden gemaakt, maar ze had die beslissing doelbewust genomen. Als je zo vaak bent bedrogen als zij, leer je voorzichtig te leven en alleen afhankelijk te zijn van jezelf.

Nu was het tijd voor verandering.

Ze staaarde naar het onopvallende bakstenen gebouw voor zich en blies haar adem uit. Nerveus checkte ze haar outfit, ook al kon ze er nu niet echt meer iets aan doen. Een vale spijkerbroek, een wit T-shirt met een laag uitgesneden ronde hals en een marineblauwe sjaal met franje. Casual maar trendy. Ze had haar blonde haar bijeengebonden in een paardenstaart, omdat ze hoopte dat ze daarmee haar innerlijke zelf kon wijsmaken dat ze de hele wereld aankon.

Het goede nieuws was dat het plan leek te werken.

De belangenbijeenkomst stond gepland voor drie uur. Ze was

te laat, maar alleen omdat ze de tijd had genomen te genieten van de wandeling over de campus. Ze had de neiging haar eigen tijdschema te volgen. Het was een probleem waar ze aan werkte.

Toen ze de zaal in liep vond ze het lang niet zo beangstigend als ze zich had voorgesteld. Ze keek om zich heen naar de plusminus vijftig aanwezigen en blies haar adem uit. Allemaal mensen zoals zij, bijeengekomen op één plek. Het was een nieuw concept en iets wat een spannend nieuw hoofdstuk in haar leven zou kunnen worden. Terwijl ze doorliep, draaiden op de rijen stoelen die waren opgesteld een paar hoofden haar kant op. Ook kwamen er enkele nonchalante glimlachjes van de tafel met versnaperingen, vermengd met wat nerveuze blikken, die haar eraan herinnerden dat zij niet de enige was die zich ongemakkelijk voelde. Dat was bemoedigend.

Ze kon dit echt.

Net toen ze op de vierde rij op de stoel aan het gangpad ging zitten, stond een knappe brunette op die de samengekomen studenten zou toespreken. Ze zag er chic en verzorgd uit in een lange, slank gesneden grijze blazer, laarzen met middelhoge hakken en een nogal ingewikkelde Franse vlecht. Indrukwekkend.

‘Welkom, iedereen. Ik ben Mallory Spencer, en ik ben dit jaar de voorzitter van de LGBT-studentenbelangengroep. Ik hoop dat we een fantastisch jaar voor de boeg hebben. Dat weet ik eigenlijk wel zeker.’ Brooklyn wisselde een glimlach met de jongen die naast haar zat en probeerde zich te ontspannen.

Voor het eerst in lange tijd was ze waar ze hoorde te zijn.

‘Het is ons doel om van deze groep een thuis te maken voor LGBT-studenten en hun bondgenoten. Een plek waar onze leden sociaal en academisch met elkaar in contact kunnen komen en bewustzijn kunnen creëren op de campus.’ Ze stak een hand op. ‘Maak je geen zorgen. We zullen ook wilde feesten houden waar je de kans loopt gearresteerd te worden.’ Er volgden een paar lachsalvo’s en veelbetekenende high fives.

‘Straks kun je je aanmelden voor een commissie naar keuze, en we hopen dat je die kans aangrijpt en tijd vrijmaakt om de NYU-campus diverser te maken.’

Terwijl Mallory verder praatte keek Brooklyn de zaal rond. De groep bestond uit ongeveer evenveel mannelijke als vrouwelijke studenten, die net zo enthousiast leken om hier te zijn als zij. Sommigen zaten in groepjes en wierpen elkaar vertrouwde blikken toe, alsof ze al lang vrienden waren. Stiekem was ze jaloers op die vriendschap, op hun verleden. Anderen zaten in hun eentje aantekeningen te maken van alles wat Mallory zei. Ze voelde weer kriebels in haar maag, net als toen ze vanuit haar studentenhuus hierheen was gelopen.

Eigenlijk was ze zich al sinds halverwege haar tienerjaren bewust van haar seksualiteit; ze had gewoon nooit de neiging gevoeld er iets mee te doen. Groots aankondigen dat ze uit de kast kwam was niet nodig geweest, aangezien ze niet echt iemand in haar leven had om die stap voor te zetten. Eigenlijk alleen voor zichzelf, en dat had ze dan ook gedaan.

Na Mallory's toespraak kreeg de bijeenkomst een informeler karakter. De studenten mengden zich onder elkaar, dronken koffie en aten van de immer aanwezige koekjes en rauwe groenten. Brooklyn dronk uit haar piepschuimen beker en besloot dat koffie, iets wat ze nooit echt had geprobeerd te drinken, best lekker was. Misschien moest ze van koffiedrinken maar een gewoonte maken.

'Hé, volgens mij kennen we elkaar nog niet.' Brooklyn draaide zich om en schudde de hand die haar werd toegestoken. 'Samantha Ennis. Sam, eigenlijk.' Het pittige meisje dat haar aankeek glimlachte stralend. Ze was een paar centimeter kleiner dan Brooklyn en had donkerkastanjebruin haar met een haarband. Ze had mooie ogen, groen en helder.

'Leuk je te ontmoeten. Ik ben Brooklyn.'

'Coole naam.'

'O. Dank je. Volgens mij is het een geboorteplekdingetje.'

'Denk je?'

Brooklyn haalde een schouder op. 'Ik ben afgestaan ter adoptie, dus ik weet het niet zeker.' Oké, dat was misschien te veel informatie. 'Sorry. Het was niet mijn bedoeling je in de eerste zestig seconden mijn levensverhaal te vertellen.'

‘Ik snap het. Maak je niet druk. Leuke namen hoeven sowieso niet uitgelegd te worden, wat mij betreft. Ben je al eens eerder naar een van deze bijeenkomsten geweest?’ Iets aan dit meisje zei Brooklyn dat ze aardig was. Ze leek helemaal niet bedreigend.

‘Nog nooit. Jij?’

Samantha reikte langs haar heen en pakte een Oreo, die ze meteen zo vaardig opendraaide dat ze het voor haar beroep leek te doen. ‘Ik kom sinds vorig jaar. Iedereen hier is geweldig. Ik heb mezelf voorgenomen om dit jaar echt de handen uit de mouwen te steken. Daarom heb ik me aangemeld als vrijwilliger om samen met Mallory te werken aan de filmserie die we volgende maand lanceren. We denken erover om elke maand een film te vertonen.’

‘Echt? Dat zou geweldig zijn. Ik ben nogal een filmfanaat, dus ik zal zeker gaan kijken of het wat is.’

Samantha keek haar verrast aan en leek op een idee te komen. ‘Ik weet niet of je je al voor een commissie hebt aangemeld? Wij zoeken extra hulp.’

Plannen maken met mensen. Jeetje. Haar eerste neiging was om een excuus te verzinnen, tegen Samantha te zeggen dat ze niet veel tijd overhad in haar agenda, want dat was zo. Bovendien was het een veilige uitweg. Maar het werd tijd dat ze een nieuwe bladzijde omsloeg, bracht ze zichzelf in herinnering. *Kom op, sla die bladzijde om!* ‘Eh, oké. Wat kan ik doen?’

‘Morgenavond om acht uur treffen we elkaar in Barry’s om een begin te maken met de planning. Dat is een klein koffietentje aan Mercer, tussen 3rd en 4th Street. Kun je dan?’

Brooklyn haalde diep adem. Was dit haar kans om van dat koffiedrinken een gewoonte te maken? Hoe kon ze nou nee zeggen? ‘Ik zal er zijn.’

Barry’s Coffee House was een van die ultrahipsterplekken waar Brooklyn het gevoel kreeg dat ze oneindig veel slimmer was ge-

woon omdat ze daar was. De binnenmuren waren van baksteen en er stonden veel roodleren banken en stoelen met dikke bruine kussens, die losse zitjes vormden. Studenten met laptops en kranten nipten van hun latte, terwijl rustige jazzmuziek uit de luidsprekers klonk.

Ze had Samantha en Mallory makkelijk gevonden, en nadat ze een cappuccino had gehaald, waarvan ze niet helemaal zeker wist of ze hem wel lekker zou vinden, nam ze tegenover hen plaats.

‘Hoi.’ Mallory glimlachte toen Brooklyn ging zitten. ‘Ik ben Mallory Spencer.’

‘Dat weet ik. Ik heb gisteren genoten van je toespraak. Je kunt echt goed spreken voor een groep mensen. Ik ben Brooklyn.’

‘Dank je, dat is heel aardig van je. Leuk je te ontmoeten.’ Ze sloeg een in leer gebonden map open, die uitstraalde dat dit een serieuze aangelegenheid was, en haalde een agenda tevoorschijn. Een echte agenda. ‘Goed, we zullen je even bijpraten. Sam en ik hebben wat ideeën in de pijplijn voor de filmserie, maar we kunnen zeker hulp gebruiken om ze bij te schaven.’

‘En daar komt nog meer hulp.’ Samantha knikte in de richting van de deur toen een beeldschoon meisje met gitzwart haar en een messengertas binnenkwam. Ze stopte bij de koffiebar en kuste de lachende barista, die iets in haar oor fluisterde, op haar wang. Het zag er gezellig uit.

Terwijl de aantrekkelijke jonge vrouw naar hen toe liep, nam Brooklyn haar uitstraling in zich op. Misschien was ze van Hawaïaanse afkomst? Hoe dan ook, ze had het mooiste haar en de fraaiste zachtbruine ogen die Brooklyn ooit had gezien. Ze hoefde duidelijk niet veel moeite te doen voor haar uiterlijk, want ze zou er geweldig uitzien in wat ze ook aanhad en hoe ze haar haar ook droeg. Precies op dat moment schudde de vrouw haar haar uit haar ogen en viel het in perfecte nonchalante laagjes. Jeetje, echt indrukwekkend. Ze ging rustig op de stoel naast Brooklyn zitten en glimlachte met een kuiltje in haar linkerwang.

Samantha wierp haar een blik toe. ‘Brooklyn Campbell, dit is Hunter Blair. Hunter zit bij mij met psychologie en bood aan te

helpen met de filmserie. O, en ze is een volleerde flirt. Stoor je er maar niet aan.'

'Ik heb je al eens eerder gezien,' zei Hunter, die haar aandachtig bekeek.

Brooklyn wist zeker van niet. 'Dan zou ik het me wel herinneren.'

'De bibliotheek. Eerste verdieping. Daar zit je de meeste avonden, urenlang.'

Schalks draaide Brooklyn zich naar haar toe. 'Dat geldt dan ook voor jou.'

Ze glimlachte. 'Ik vind het er fijn. De stilte. Mensen kijken.'

Mallory rolde met haar ogen. 'Hunter houdt van slimme dames.'

'Hunter houdt van alle dames,' zei Samantha.

Brooklyn lachte en Hunter knikte, alsof ze het daar helemaal mee eens was en zich er niet voor hoefde te verontschuldigen. Ze had duidelijk charisma.

'We kunnen beter beginnen.' Mallory deelde een hand-out uit. 'Dit is een lijst van twintig mogelijke films. We moeten er negen selecteren. Het idee is om te beginnen met een publiekstrekker, niet te zwaar. Dan kunnen we later overgaan op stevigere, kunstzinnige kost, wanneer we eenmaal aanhangers hebben op de campus.'

Samantha keek op van de lijst. 'Die nieuwe film, *Flutter*, is misschien wel beschikbaar. Hij is luchtig, komisch en niet te controversieel. Bovendien is de vrouwelijke slechterik heel sexy.'

Hunter boog zich naar voren. 'Als je zegt dat ze sexy is, steun ik je voorstel.'

Brooklyn kreeg een idee. 'Wat vinden jullie ervan om na de film een nabespreking te houden? Hier in New York zou het niet heel moeilijk moeten zijn om iemand van het creatieve team te strikken. Een schrijver, regisseur of zelfs een actrice.'

'Ha,' zei Mallory, die al een aantekening neerkrabbelde. 'Dat klinkt goed.'

'Denk je dat we dat voor elkaar kunnen krijgen?' vroeg Samantha hoopvol.

Brooklyn keek haar aan. 'We maken een goede kans. Ik vind het niet erg om wat telefoontjes te plegen om dat uit te zoeken. Ik moet alleen zien te achterhalen wie de pr voor die studio's verzorgt. Die kunnen ons de juiste contacten doorgeven.'

'Gebruiken we posters om reclame te maken?' Hunter haalde een laptop uit haar tas en klapte hem open. De buitenkant was versierd met allerlei stickers – verkeersborden, vredessymbolen en willekeurige vormen en kleuren. Het was een kunstwerk op zich.

'Zeker posters,' antwoordde Mallory. 'En misschien wat eenvoudige flyers die we kunnen uitdelen of op tafels in het studenten-centrum neerleggen.'

'Ik ga ermee aan de slag,' zei Hunter, die in razend tempo op haar scherm dingen begon te knippen en plakken.

Samantha keek in een klein kasboek. 'We hebben ongeveer veertienhonderd dollar van de fondsenwerving van vorig jaar beschikbaar, wat neerkomt op ongeveer honderdvijftig dollar per voorstelling.'

'Daar redden we het wel mee,' zei Mallory.

Brooklyn had nog een idee en hoopte dat ze daarmee niet te ver zou gaan. 'We zouden bij de evenementen zelf ook aan fondsenwerving kunnen doen. Bijvoorbeeld met een loterij? Filmaffiches, dvd's, scripts, rekwisieten. Wat we van tevoren maar te pakken kunnen krijgen. We kunnen er setjes van maken.'

Mallory leunde achterover op haar stoel en glimlachte. 'Jeetje, Brooklyn, wat een geweldige ideeën heb je.'

De opmerking maakte een trotse glimlach bij haar los, die ze niet kon verhullen. 'Vind je?'

'Zeg dat wel,' zei Hunter onder het typen.

Samantha stak een hand op. 'Is het jullie al opgevallen dat die barista haar ogen niet van Hunter kan afhouden?'

'Ze ziet je vast zitten,' zei Mallory.

Hunter haalde haar schouders op en glimlachte haar verpletterende glimlach, met kuiltje en al. 'Kan gebeuren.'

Brooklyn lachte.

Ze gingen weer aan het werk, rolden van het ene concept in

het andere totdat ze er zeker van waren dat ze de goede kant op gingen. Naast de hechte manier waarop ze samenwerkten merkte Brooklyn dat ze ook veel lol hadden. Ze had al niet meer met een groep vriendinnen iets leuks gedaan sinds, nou ja, eigenlijk nooit.

Tegen de tijd dat ze klaar waren, was het na elven. Ze pakten hun spullen en liepen samen het gebouw uit. Eenmaal buiten draaide Samantha zich naar hen toe. 'Ik rammel. Hebben jullie zin om nog even te chillen onder het genot van wafels? In het Cornelia Street Cafe hebben ze chocoladewafels.'

Brooklyn hield haar hoofd schuin. 'Sorry, zei je chocoladewafels?'

Samantha knikte. 'Jazeker. Chocoladewafels. Goh, nu zeg ik het weer.'

'Chocoladewafels, klinkt goed.'

'Zwak uitgedrukt,' zei Hunter. 'Ze zijn geweldig. Kom, dan gaan we. Jij trakteert.'

Mallory haalde haar schouders op. 'Eh... ik heb morgen heel vroeg college, en voor die tijd moet ik ook nog een ellenlange to-dolijst afwerken.'

Samantha gaf haar een por tegen haar schouder. 'Chocoladewafels, idioot. Chocoladewafels.'

Mallory knikte resoluut. 'Oké, ik geef me over.'

Toen ze al kletsend wegliepen, glimlachte Brooklyn in zichzelf, want ook al kon ze haar vinger er niet op leggen, dit voelde als het begin van iets belangrijks.